

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze II Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

PrzewodniczącySSO Wojciech Damaszkowski /spr/

SędziowieSSO Sylwia Bańka-Mrozewska, SSO Maria Lechowska

ProtokolantKalina Tanaś

po rozpoznaniu w dniu 7 lipca 2016 r. w Jeleniej Górze

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...)

przeciwko T. D.

o zapłatę

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubaniu

z dnia 5 lutego 2016 r., sygn. akt I C 611/15

I. obie apelacje oddala;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 1200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Lubaniu po rozpoznaniu sprawy z powództwa (...) (...) przeciwko T. D. o zapłatę odszkodowania tytułem przekroczenia zatwierdzonego planu łowieckiego wyrokiem z 5 lutego 2016 r. w punkcie pierwszym zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5 800 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od 1 lipca 2014 r. do dnia zapłaty i dalej idące powództwo oddalił. W punkcie trzecim tego wyroku Sąd Rejonowy nakazał pozwanemu zapłacić na rzecz Skarbu Państwa kwotę 290 zł tytułem opłaty sądowej, od której powód był zwolniony i w punkcie czwartym zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1 408,63 zł tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu.

Z ustaleń Sądu Rejonowego wynikało, że w dniach od 12 do 14 stycznia 2012 r. Koło (...) w L. zorganizowało polowanie dewizowe dla myśliwych w N. (...)na terenie obwodu łowieckiego nr (...)w Gminie B.. Prowadzącymi polowanie zgodnie z decyzją Zarządu Koła z 24 listopada 2011 r. byli T. D. oraz J. B.. Z uwagi na zły stan zdrowia J. B., odprawy z myśliwymi jak i bezpośrednio polowania prowadził T. D.. W trakcie odpraw informował on N. (...)o gatunkach zwierząt, na które można polować, nie podając ilości zwierzyny określonego gatunku, którą można pozyskać. Pozwany mimo zliczania zwierzyny każdego dnia na pokocie i powzięciu informacji o możliwości odstrzału w ostatnim dniu jedynie jednej sztuki zezwolił na kontynuowanie polowania zbiorowego w ostatnim dniu, umożliwiając myśliwym pozyskanie 14 stycznia 2012 r., dodatkowych 11 sztuk saren, w wyniku czego przekroczony został zatwierdzony plan łowiecki. O fakcie tym nie poinformował stosownych organów, próbując zdać zwierzynę w punkcie skupu na inne koło łowieckie.

Kolejnego dnia, to jest 15 stycznia 2012 r. pozwany posiadając upoważnienie do wykonywania polowań indywidualnych udał się na polowanie na terenie obwodu łowieckiego nr (...)w Gminie B.. Upoważnienie przewidywało między innymi prawo do odstrzału jednej łani jelenia. W trakcie polowania T. D. strzelił dwie łanie jelenia „sika”, dopisując na posiadanym zezwoleniu „prawo” do jej pozyskania. Tusze postrzelonej łani jelenia „sika” pozwany zdał do chłodni uzyskując z tego tytułu należność w kwocie równowartości 20% tuszy w wysokości 98,60 zł.

Sąd Rejonowy w Lubaniu prawomocnym wyrokiem z 8 maja 2014 r., warunkowo umorzył wobec pozwanego T. D. postępowanie karne na okres próby wynoszący dwa lata, ustalając że dopuścił się popełnienia dwóch czynów. Pierwszy dotyczył przekroczenia zatwierdzonego planu łowieckiego o 11 sztuk saren podczas polowania zbiorowego z udziałem myśliwych z N. (...). Drugi zarzut dotyczył pozyskania przez pozwanego, bez stosownego upoważnienia jednej sztuki jelenia. Tytułem naprawienia szkody, co do drugiego z zarzutów Sąd karny nakazał pozwanemu wypłatę odszkodowania w wysokości 98,60 zł.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd pierwszej instancji przyjął, że pozwanemu nie można było przypisać odpowiedzialność wynikającą z przepisów Rozporządzenia Ministra Środowiska z 21 czerwca 2005 r. w sprawie zwierzyny pozyskanej bezprawnie i obciążyć ekwiwalentem przewidzianym w § 2 tego rozporządzenia w wysokości 22 000 zł.

Sąd Rejonowy przyjął za Sądem Najwyższym, że można żądać ekwiwalentu za bezprawnie pozyskanie zwierzyny jedynie od osoby, która bezpośrednio ją ubiła, nie zaś od kolejnych wtórnych jej posiadaczy. W konsekwencji przepisy Rozporządzenia z 21 czerwca 2005 r. znajdują wyłączone zastosowanie wobec osoby, która zwierzynę bezprawnie pozyskała, przez co należy rozumieć zarówno upolowanie, jak i skłusowanie, gdy zachowanie sprawcy wyczerpuje znamiona któregoś z przestępstw określonych w Prawie łowieckim. Nie można więc stosować wykładni rozszerzającej, zgodnie z którą przepisy przywołanego rozporządzenia obejmują także osoby, których zachowanie naruszyło zasady gospodarki zwierzyną łowną, co skutkowało przekroczeniem ustalonych limitów odstrzału przez osoby trzecie. Sąd pierwszej instancji argumentował, że samo wydanie zezwolenia na odstrzał z przekroczeniem limitów nie oznacza jeszcze wejścia w bezprawne posiadanie odstrzelonej zwierzyny. Bezprawność wydania zezwolenia nie jest tożsama z bezprawnością pozyskania zwierzyny.

T. D. bezpośrednio nie uczestniczył w odstrzale zwierzyny. Swoim działaniem nie pozyskał w dniach od 12 do 14 stycznia 2012 r. bezprawnie żadnej zwierzyny. Naganność jego zachowania doprowadziła jedynie do przekroczenia ustalonych limitów odstrzału przez osoby trzecie. Artykuł 15 Prawa łowieckiego nie stanowi samoistnej podstawy materialno-prawnej dochodzenia przez Skarb Państwa takiego ekwiwalentu. Podstawę taką stanowią przepisy art. 415 k.c. i następne, normujące odpowiedzialność deliktową w połączeniu z przepisami art. 15 Prawa łowieckiego. Na tej podstawie Sąd pierwszej instancji przyjął, że nie ma podstaw, by ewentualne przekroczenie rocznych planów łowieckich utożsamiać ze szkodą Skarbu Państwa. Działanie pozwanego nie spowodowało wymiernej szkody w populacji gatunku saren. Powód natomiast nie wykazał rzeczywistej wielkości szkody. Zezwolenie przez pozwanego T. D. na przekroczenie planu łowieckiego nie pozostawało w adekwatnym związku przyczynowym z uszczerbkiem majątkowym rozumianym jako odstrzał zwierzyny i pozyskaniem jej w sposób bezprawny. Takiego związku można byłoby doszukiwać się w bezpośrednim zachowaniu, każdego myśliwego z N. (...), dokonującego bezprawnego pozyskania saren. Myśliwi z N. (...)nie byli jednak stroną tego postępowania. Powyższe rozważania skutkowały oddaleniem powództwa wobec pozwanego T. D., co do kwoty 22 000 zł.

Odmienne kształtowała się sytuacja pozwanego podczas polowania 15 stycznia 2012 r. W tym dniu pozwany bezprawnie dokonał odstrzału jednej sztuki jelenia. Udając się na indywidualne polowanie posiadał upoważnienie do odstrzału jednej sztuki, a w rzeczywistości odstrzelił dwie sztuki. Faktu tego nie negował sam pozwany. W odróżnieniu od zbiorowego polowania w dniach 12-14 stycznia 2012 r. pozwany nie był organizatorem, który dopuścił do przekroczenia planu łowieckiego, 15 stycznia 2012 r. dokonał odstrzału łani jelenia. W ocenie Sądu Rejonowego spełnione zostały przesłanki odpowiedzialności pozwanego przewidziane w art. 415 k.c. w związku z art. 15 Prawa łowieckiego. Wysokość ekwiwalentu w sposób jednoznaczny wynikała, z § 2 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Środowiska. Sąd Rejonowy nie uwzględnił zarzutu pozwanego o odrzuceniu pozwu w zakresie zapłaty kwoty 5 800 zł, z

uwagi na powagę rzeczy osadzonej. W ocenie Sądu w rozpoznawanej sprawie nie zachodziła przesłanka powagi sprawy osadzonej. W wyroku karnym, który zapadł przed Sądem Rejonowym w Lubaniu 8 maja 2014 r. Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 98,60 zł tytułem korzyści, jaką pozwany uzyskał po bezprawnym odstrzeleniu drugiej łani jelenia. Sąd karny uzyskaną w ten sposób korzyść pozwanego uznał za nienależną i zasądził ją na rzecz Skarbu Państwa.

Zarówno powód jaki i pozwany nie zgodzili się z tym rozstrzygnięciem. Pozwany zaskarżył orzeczenie w części oddalającej powództwo (punkt 2 wyroku) oraz w części orzekającej o kosztach postępowania (punkt 4 wyroku). Orzeczeniu zarzucił:

1. naruszenie prawa procesowego, to jest art. 233 § 1 k.p.c. przez przyjęcie, że zachowanie pozwanego doprowadziło jedynie do przekroczenia ustalonych limitów odstrzału przez myśliwych z N. (...), co skutkowało bezzasadnym oddaleniem powództwa, co do kwoty 22 000 zł,

2. naruszenie prawa materialnego, to jest:

a) art. 361 § 1 k.c. w zw. z art. 415 k.c. i uznanie, że zezwolenie przez pozwanego na przekroczenie planu łowieckiego nie pozostawało w adekwatnym związku przyczynowym z uszczerbkiem majątkowym rozumianym jako odstrzał zwierzyny i pozyskiwaniem jej w sposób bezprawny;

b) art. 415 k.c. w zw. z art. 15 ust. 2 i 4 Prawa łowieckiego i uznanie, że powód nie wykazał rzeczywistej wartości szkody.

Wskazując na te zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości oraz o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania za obie instancje.

Z kolei pozwany zaskarżył punkt pierwszy, trzeci i czwarty przywołanego wyroku i zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. i przyjęcie, że:

a) 15 stycznia 2012 r. w sposób bezprawny dokonał bezpośrednio odstrzału jednej sztuki jelenia „sika” w sytuacji, gdy postępowanie dotyczyło gatunku jelenia szlachetnego - łani, a nie jelenia „sika”, a ponadto, gdy pozwany jako prezes K. (...) w L. był uprawniony do dopisania do swojego upoważnienia dodatkowej sztuki zwierzęcia;

b) na terenie, gdzie polował pozwany występuje wyłącznie gatunek jelenia „sika” w sytuacji, gdy gatunek ten w tym rejonie w ogóle nie występuje;

c) w sprawie nie zachodzi powaga rzeczy osądzonej w sytuacji, gdy prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubaniu z 8 maja 2014 r. została ustalona wartość szkody pokrzywdzonego(...) (...) w związku z pozyskaniem przez T. D. w 15 stycznia 2012 r. w trakcie polowania drugiej sztuki jelenia - łani i jednocześnie wyrokiem tego sądu został nałożony na niego obowiązek naprawienia w całości powstałej szkody, z którego pozwany wywiązał się w terminie;

2. zasądzona w wyroku karnym kwota 98,60 zł odpowiada nienależnej korzyści jaką pozwany uzyskał po bezprawnym odstrzeleniu drugiej łani jelenia „sika” 15 stycznia 2012 r. i nie była ona odszkodowaniem, w całości lub w części z należnego powodowi ekwiwalentu z § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Środowiska,

3. naruszenie prawa procesowego, to jest:

a) art. 326 § 1 k.p.c. przez ogłoszenie wyroku w 15 dniu od zamknięcia rozprawy co nastąpiło z przekroczeniem terminu ustawowego;

b) art. 207 § 6 k.p.c. przez jego niezastosowanie i dopuszczenie wniosków dowodowych pełnomocnika powoda z pisma procesowego z 16 listopada 2015 r., w sytuacji, gdy na tym etapie były one spóźnione i zmierzały jedynie do przedłużenia postępowania;

c) art. 207 § 6 k.p.c. przez jego niezastosowanie i dopuszczenie wniosku dowodowego pełnomocnika powoda z dokumentów znajdujących się w aktach karnych sprawy II K 57/14, w sytuacji, gdy wniosek ten został ogólnie sformułowany i był niedoprecyzowany przez nieokreślenie w nim zarówno samej tezy dowodowej a ponadto, gdy nie zostały w nim wskazane konkretne karty sprawy karnej, z których miał zostać przeprowadzony zawnioskowany dowód.

4. naruszenie prawa materialnego, to jest:

a) art. 415 k.c. w zw. z art. 15 ust 2 i 4 Prawa Łowieckiego przez przyjęcie, że zostały spełnione przesłanki odpowiedzialności pozwanego w sytuacji, gdy jego zachowanie nie było bezprawne i odbywało się w granicach prawa, a ponadto, gdy powód nie udowodnił w trakcie postępowania, że pozwany nie posiadał uprawnień w kwestii dopisania na upoważnieniu do polowania drugiej sztuki jelenia-łani;

b) art. § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie zwierzyny bezprawnie pozyskanej z 21 czerwca 2005 r. (Dz.U. Nr 116, poz. 981) przez zasądzenie od pozwanego ekwiwalentu za bezprawne pozyskanie jelenia sika w kwocie 5 800 zł, podczas gdy wysokość ekwiwalentu za ten gatunek zwierzęcia wynosi 5 500 zł.

Wskazując na te zarzuty pozwany wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w części zasądzającej kwotę 5 800 zł z ustawowymi odsetkami i odrzucenie pozwu w tym zakresie, ewentualnie o uchylenie orzeczenia w zaskarżonej części i oddalenie w tej części powództwa, a nadto o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje powoda i pozwanego w świetle podniesionych zarzutów i wniosków nie zasługiwały na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności odnosząc się do zarzutów powoda wskazać należy, że kluczowe z punktu widzenia rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 21 czerwca 2005 r. w sprawie zwierzyny bezprawnie pozyskanej i treści art. 15 ustawy z 13 października 1995 r. Prawo łowieckie ma pojęcie pozyskania zwierzyny. W związku z tym, że ustawodawca w przywołanym przepisie posłużył się pojęciami pozyskania zgodnie z przepisami prawa oraz pozyskania bezprawne, należy przyjąć, że pojęcie to odnosi się do każdej formy wejścia w posiadanie zwierzyny przez człowieka (vide Adam Pązik, Prawo łowieckie. Komentarz, Opublikowano: LEX 2015). Powyższe stanowisko koresponduje z treścią orzeczenia Sądy Najwyższego (wyrok z 9 marca 2006 r. w sprawie III KK 327/05), który przyjął, że jakkolwiek w przepisach ustawy Prawo łowieckie nie wyrażono legalnej definicji zachowania, polegającego na "bezprawnym pozyskaniu zwierzyny", to z pewnością zachowaniem takim jest wejście w posiadanie zwierzyny z naruszeniem reguł określonych szczegółowo w przepisach tej ustawy. Nie można więc uznać, że bezprawnym pozyskaniem zwierzyny jest również późniejsze wejście przez inną osobę w posiadanie ubitej (złowionej) już zwierzyny, czy uzyskanych z niej pożytków.

Ze zgromadzone w sprawie materiału dowodowego wynika, że pozwany jedynie prowadził polowanie z udziałem myśliwych z N. (...)i w dniu 14 stycznia 2012 r. nie oddał żadnego starzała, a sporne 11 saren upolowane zostało wyłącznie przez myśliwych z N. (...). W tym stanie nie sposób przyjąć by pozwany w trakcie opisanego polowania bezprawnie pozyskał jakąkolwiek zwierzynę, co skutkowałoby nałożeniem na niego obowiązku zapłaty ekwiwalentu. Z zeznań świadków wynika wprost, że pozwany pomógł jedynie przewieźć upolowane sarny do punktu skupu i nie wszedł w posiadanie którejkolwiek z jedenastu ponadplanowo upolowanych saren. W konsekwencji Sąd Okręgowy przyjął za Sądem Rejonowym, że nie można stosować wykładni rozszerzającej, zgodnie z którą przepisy przywołanego rozporządzenia obejmują także osoby, których zachowanie narusza zasady gospodarki zwierzyną łowną, choćby nawet zachowanie takie skutkowało przekroczeniem ustalonych limitów odstrzału przez osoby trzecie. Samo wydanie zezwolenia na odstrzał z przekroczeniem limitów nie oznacza jeszcze wejścia w bezprawne posiadanie zwierzyny.

Działaniu pozwanego można przypisać odpowiedzialność odszkodowawczą na zasadach ogólnych przewidzianych w art. 415 kc. Bezprawność postępowania T. D. polegała na zachowaniu sprzecznym z zasadami prowadzenia polowań zbiorowych z cudzoziemcami. Pozwany bowiem bądź nie poinformował uczestniczących w polowaniu

myśliwych, że w ostatnim dniu polowania pozostała do pozyskania tylko jedna sztuka sarny bądź w trakcie polowania nie podjął kroków zmierzających do jego przerwania. Działaniu pozwanego można przypisać winę co najmniej nieumyślną polegającą na możliwości przewidzenia skutków polowania w dniu ostatnim polegającego na przekroczeniu ustalonych limitów pozyskania zwierzyny i brak podjęcia działań zmierzających do zachowania ustalonego limitu. Dla zaistnienia odpowiedzialności odszkodowawczej opartej na wskazanym przepisie należałoby dodatkowo ustalić związek przyczynowy pomiędzy działaniem sprawcy szkody a jej powstaniem oraz wysokość szkody. W zakresie adekwatnego związku przyczynowego pozostawało kwestią sporną czy rozpoczęcie polowania zbiorowego zwykle skutkuje pozyskaniem zwierzyny w liczbie większej niż jedna sztuka. Dla potrzeb niniejszego rozstrzygnięcia wątek ten nie jest jednak najistotniejszy. Podstawą oddalenia roszczenia w zakresie kwoty 22.000 zł było bowiem niewykazanie przez stronę powodową wysokości szkody. Jak już bowiem wyjaśniono powyżej ustalenie tej wartości jako ekwiwalentu za zwierzynę bezprawnie pozyskaną na podstawie rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 21 czerwca 2005 roku nie było możliwe bowiem pozwany zwierzyny tej osobici nie pozyskał. Można zgodzić się z twierdzeniem strony powodowej, że wartość zwierzyny żywej jest inna i prawdopodobnie wyższa niż upolowanej tuszy zwierzęcej jednak na potrzeby niniejszego postępowania nie wykazano jaka jest wartość.

To mając na uwadze niewadliwie Sąd pierwszej instancji oddalił powództwo, w zakresie kwoty 22 000 zł tytułem ekwiwalentu za przekroczenie limitu łowieckiego, argumentując że powód nie przedstawił wartości szkody jakiej miał dopuścić się pozwany na podstawie innego wyliczenia niż tylko w oparciu o przepisy ustawy Prawo łowieckie i wydanej na jej podstawie rozporządzenia z 21 czerwca 2005 r.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego wskazać należy, że bezspornie 15 stycznia 2012 r. T. D. w trakcie indywidualnego polowania odstrzelił dwie sztuki jelenia (łani), pomimo że posiadał upoważnienie do odstrzału jednej sztuki. Pozwany nie zaprzeczał tym okolicznościom, wskazał również, że upolował dwie łanie jelenia szlachetnego. Zgodnie z § 22 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 23 marca 2005 r. w sprawie szczegółowych warunków wykonywania polowania i znakowania tusz polowanie indywidualne jest wykonywane w celu wejścia w posiadanie zwierzyny, którą określa upoważnienie do wykonywania polowania indywidualnego. Upoważnienie jest drukiem ścisłego zarachowania i jest wydawane na jeden obwód łowiecki w dwóch egzemplarzach, po jednym dla myśliwego oraz dla dzierżawcy lub zarządcy obwodu łowieckiego. Myśliwy przekazując do punktu skupu tusze zwierzyny pozyskanej na polowaniu indywidualnym, okazuje egzemplarz upoważnienia osobie prowadzącej punkt skupu celem dokonania stosownej adnotacji.

Pozwany podnosił wprawdzie, że uchwale K. (...) z 17 kwietnia 2011 r. w punkcie 23 zapisano upoważnienie dla Zarządu Koła do ustalania zasad wydawania odstrzałów indywidualnych. Z powyższego nie wynika jednak by przy wydawaniu pozwolenia na odstrzał indywidualny nie brano pod uwagę zatwierdzonego planu łowieckiego, dotychczas pozyskanej zwierzyny, planu polowań zbiorowych jak też ilość odstrzelonej zwierzyny przez poszczególnych myśliwych. Stanowisko pozwanego, zgodnie z którym możliwe jest dopisanie dodatkowych sztuk pozyskanej zwierzyny ponad określone w uprawnieniu prowadzi do wniosku że takie działania pozostają w sprzeczności z wcześniej przyjmowanymi planami łowickimi i skutkują naruszeniem art. 52 pkt 5 Prawa łowieckiego. Pozwany nie wykazał w toku postępowania by tego rodzaju zachowania – indywidualne wydawanie zezwoleń ad hoc na dodatkowy odstrzał w trakcie polowania był praktykowany reprezentowanym przez niego K. (...). W konsekwencji przyjąć należało, że dodatkowo (druga) odstrzelona łania jelenia pozyskana został przez pozwanego bezprawnie, co skutkowało nałożeniem na pozwanego obowiązku zapłaty ekwiwalentu zgodnie z § 2 rozporządzenia Ministra Środowiska z 21 czerwca 2005 r. w sprawie zwierzyny bezprawnie pozyskanej.

Za chybiony uznać też należało zarzut naruszenia zasady powagi rzeczy osadzonej. W punkcie drugim wyroku Sądu Rejonowego w Lubaniu z 8 maja 2014 r. (sygn. II K 57/14), Sąd karny na podstawie art. 67 § 3 k.k. zasądził od T. D. na rzecz pokrzywdzonego Skarbu Państwa kwotę 98,60 zł tytułem naprawienia szkody. Wskazana kwota stanowiła równowartość korzyści jaką pozwany uzyskał oddając do skupu ponadplanowo upolowaną łanię jelenia (wartość tuszy x 20% = 98,60 zł).

Co do zasady dochodzenie ekwiwalentu za bezprawnie pozyskaną zwierzynę odbywa się to na drodze postępowania cywilnego, zaś podstawą prawną roszczenia są przepisy o czynach niedozwolonych oraz normy ustawy w zakresie przesłanek odpowiedzialności sprawcy bezprawnego pozyskania zwierzyny (art. 415 k.c. w zw. z art. 15 ust. 2 i 4 ustawy Prawo łowieckie) Zobowiązany do zapłaty ekwiwalentu jest wyłącznie podmiot, który w sposób niezgodny z prawem wszedł w posiadanie zwierzyny. W sytuacji, gdy bezprawne pozyskanie zwierzyny stanowi jednocześnie czyn zabroniony penalizowany przez przepisy karne ustawy (por. art. 53 ustawy Prawo łowieckie) możliwe jest zasądzenie kwoty odpowiadającej wysokości ekwiwalentu również w postępowaniu karnym jako środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody (na podstawie art. 46 k.k.). W orzecznictwie karnistycznym podkreśla się jednak, że podstawą prawną zasądzenia kwoty na rzecz pokrzywdzonego są normy prawa karnego, a w szczególności art. 46 § 1 k.k., a nie art. 15 ustawy Prawo łowieckie czy przepisy rozporządzenia w sprawie zwierzyny bezprawnie pozyskanej. W niemniejszej sprawie Sąd karny nie orzekła zatem o ekwiwalencie za na rzecz Skarbu Państwa, ten wynosi bowiem zgodnie z rozporządzeniem z 21 czerwca 2005 r. - 5 800 zł za sztukę w przypadku jelenia szlachetnego, a jedynie o obowiązku zwrotu nienależnej pozwanemu korzyści wypłaconej w związku z przekazaniem do skupu ponadplanowo odstrzelonej łani jelenia, która to kwota uszczupliła majątek Skarbu Państwa. Marginalnie należy jedynie wskazać, że Sąd Rejonowy błędnie określił upolowaną drugą sztukę zwierzyny jako jelenia „Sika” w sytuacji gdy był to jelen szlachetny. Ostatecznie nie miało to jednak wpływu na prawidłowo zasądzoną wysokość ekwiwalentu.

Z tych względów apelacje skarżących, jako nieuzasadnione na podstawie art. 385 k.p.c. podlegały oddaleniu.

O kosztach postępowania w instancji odwoławczej orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego będącego adwokatem, przy wartości przedmiotu zaskarżenia przez stronę powodową 22000 zł określono na podstawie § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie na kwotę 2400 zł. Z kolei Wysokość wynagrodzenia radcy prawnego strony powodowej przy wartości zaskarżenia przez pozwanego 5800 zł określono na podstawie § 2 pkt 4 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych na kwotę 1200 zł . W związku z powyższym po odjęciu od kwoty 2400 zł kwoty 1200 zł zasądzone od strony powodowej na rzecz pozwanego 1200 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej.